ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 30ής Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-49/00,

Industria pugliese olive in salamoia erbe aromatiche Snc (Iposea), με έδρα τη Cerignola (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους A. Guarino, δικηγόρο Ρώμης, και A. Lorang, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του τελευταίου, 2, rue des Dahlias,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον J. Schieferer, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον M. Moretto, δικηγόρο Βενετίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2626/1999 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, για την τροποποίηση του παραρτήματος Ι του κανονισμού (ΕΚ) 2658/87 του Συμβουλίου για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το Κοινό Δασμολόγιο (ΕΕ L 321, σ. 3),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, A. Potocki και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς και νομικό πλαίσιο

1 Η προσφεύγουσα είναι επιχείρηση που εμπορεύεται εντός της Κοινότητας κονσερβοποιημένα λαχανικά που προορίζονται για κατανάλωση από τον άνθρωπο. Στο πλαίσιο της δραστηριότητας αυτής, εισάγει — κυρίως από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας — κονσέρβες μανιταριών του είδους Agaricus.

2 Τα εισαγόμενα μανιτάρια υπόκεινται στο Κοινό Δασμολόγιο. Το κεφάλαιο 20 του παραρτήματος Ι του κανονισμού (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το Κοινό Δασμολόγιο (ΕΕ L 256, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2505/92 της Επιτροπής, της 14ης Ιουλίου 1992 (ΕΕ L 267, σ. 1), προβλέπει συναφώς, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες κλάσεις και διακρίσεις:

«2001	Λαχανικά, καρποί και φρούτα και άλλα βρώσιμα μέρη φυτών, παρασκευασμένα ή διατηρημένα με ξύδι ή οξικό οξύ:
[...]	
2001 90 50	— — Μανιτάρια
[...]	
2003	Μανιτάρια και τρούφες, παρασκευασμένα ή διατηρημένα αλλιώς παρά με ξύδι ή οξικό οξύ:
2003 10	— Μανιτάρια:
	— — του γένους Agaricus:
2003 10 20	— — — προσωρινά διατηρημένα, που έχουν υποστεί πλήρη έψηση
2003 10 30	— — — άλλα [...]».

3 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3537/91 της Επιτροπής, της 4ης Δεκεμβρίου 1991, που τροποποιεί τον κανονισμό 2658/87 (ΕΕ L 335, σ. 9), προστέθηκε η εξής συμπληρωματική σημείωση στο κεφάλαιο 20 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας:

«1. Θεωρούνται ως προϊόντα υπαγόμενα στη κλάση 2001 μόνον τα λαχανικά, οι καρποί και τα φρούτα και τα άλλα βρώσιμα μέρη φυτών, παρασκευασμένα ή δια-

τηρημένα με ξύδι ή οξικό οξύ, των οποίων η περιεκτικότητα σε ελεύθερο πτητικό οξύ, υπολογιζόμενη σε οξικό οξύ, είναι ίση ή ανώτερη του 0,5 % κατά βάρος.»

4 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1196/97 της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 1997, για κατάταξη εμπορευμάτων στη Συνδυασμένη Ονοματολογία (ΕΕ L 170, σ. 13), ορίζει, στα σημεία 3 και 4 του παραρτήματός του, ότι στη διάκριση 2001 90 50 κατατάσσονται τα ακόλουθα προϊόντα:

«3. Μανιτάρια (γένους Agaricus), παρασκευασμένα, λευκασμένα, διατηρημένα σε υγρό, με τις ακόλουθες προδιαγραφές:

[...]

4. Μανιτάρια (γένους Agaricus), πλήρως μαγειρευμένα [...] διατηρημένα σε άλμη (15-25 % αλάτι), με προσθήκη ξυδιού ή οξικού οξέος με περιεκτικότητα σε ελεύθερο πτητικό οξύ ίση ή ανώτερη του 0,5 % κατά βάρος.»

5 Για να διαφοροποιούνται τα μανιτάρια που υπάγονται στη διάκριση 2001 90 50 έναντι εκείνων που υπάγονται στη διάκριση 2003 10, ο κανονισμός (ΕΚ) 2626/1999 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, για την τροποποίηση του παραρτήματος I του κανονισμού 2658/87 (ΕΕ L 321, σ. 3, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), κατάργησε τα σημεία 3 και 4 του παραρτήματος του κανονισμού 1196/97 και αντικατέστησε την πρώτη συμπληρωματική σημείωση του κεφαλαίου 20 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας (στο εξής: ΣΟ) με την ακόλουθη: «1. Θεωρούνται ως

προϊόντα υπαγόμενα στην 2001 τα λαχανικά, οι καρποί και τα φρούτα και τα άλλα βρώσιμα μέρη φυτών [...] με περιεχόμενο σε ελεύθερο πτητικό οξύ, υπολογιζόμενο σε οξικό οξύ, ίσο ή ανώτερου του 0,5 % κατά βάρος. Επιπλέον, τα μανιτάρια που υπάγονται στη διάκριση 2001 90 50 δεν επιτρέπεται να περιέχουν αλάτι άνω του 2,5 % κατά βάρος.» Δυνάμει του άρθρου του 3, ο προσβαλλόμενος κανονισμός άρχισε να ισχύει την εικοστή πρώτη μέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 14ης Δεκεμβρίου 1999.

6 Από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει ότι, πριν από τη θέση σε ισχύ του προσβαλλομένου κανονισμού, οι κονσέρβες μανιταριών που εισήγε η προσφεύγουσα κατατάσσονταν στη διάκριση 2001 90 50. Κατά την προσφεύγουσα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει ως αποτέλεσμα την εφεξής κατάταξη των προϊόντων αυτών στη διάκριση 2003 10. Κατά την προσφεύγουσα πάντοτε, η από δασμολογικής απόψεως διαφορά μεταξύ αυτών των διακρίσεων είναι σημαντική, δεδομένου ότι, όσον αφορά τη διάκριση 2003 10, όχι μόνον ο δασμός είναι κατ' αναλογία αυξημένος, αλλά και κάθε κιλό εισαγομένου προϊόντος που υπάγεται στη διάκριση αυτή υπόκειται, επιπλέον, σε πρόσθετη εισφορά ύψους περίπου 2,5 ECU. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι η τροποποίηση της δασμολογικής κατατάξεως έχει ως αποτέλεσμα την εφεξής υπαγωγή των εν λόγω προϊόντων σε ένα σύστημα ποσοστώσεων, γεγονός που καθιστά τις εισαγωγές της σε μεγάλο βαθμό αδύνατες (βλ. κατωτέρω, σκέψη 22).

7 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, είχε ήδη συνάψει, με τους προμηθευτές της, όπως και με άλλους επιχειρηματίες, συμβάσεις προμήθειας μανιταριών τύπου Agaricus διατηρημένων σε άλμη, της οποίας η περιεκτικότητα σε αλάτι υπερέβαινε τα όρια που επιτρέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός και ότι η παράδοση θα γινόταν μετά τη θέση σε ισχύ του εν λόγω κανονισμού. Πράγματι, τα εισαγόμενα προϊόντα μεταφέρονται διά θαλάσσης, ο δε μέσος χρόνος μεταφοράς ανέρχεται σε 30 έως 40 ημέρες, αναλόγως της εποχής. Η προσφεύγουσα προσθέτει, χωρίς να αντικρούεται από την Επιτροπή, ότι συνάπτει με τους προμηθευτές της ετήσιες συμβάσεις που προβλέπουν την περιοδικότητα των παραδόσεων και καθορίζουν εκ προοιμίου την ποσότητα καθεμιάς από αυτές.

Διαδικασία

8 Υπό αυτές τις συνθήκες, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Μαρτίου 2000.

9 Με το δικόγραφό της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

10 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Ιουνίου 2000, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

11 Στις 12 Σεπτεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως αυτής, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου,

— επικουρικώς, να τη συνεξετάσει με την ουσία της υποθέσεως,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

12 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, αν ένας διάδικος το ζητήσει. Κατά την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς, από την εξέταση της δικογραφίας, για να αποφανθεί επί του αιτήματος χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Ισχυρισμοί των διαδίκων

13 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 230,

τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Ο κανονισμός αυτός αποτελεί πράξη κανονιστικού χαρακτήρα που αφορά την προσφεύγουσα μόνο βάσει της αντικειμενικής της ιδιότητας ως εισαγωγέα των οικείων προϊόντων. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί ιδιαίτερη πραγματική κατάσταση που τη χαρακτηρίζει έναντι κάθε άλλου προσώπου.

14 Επιπλέον, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι καμία κοινοτική διάταξη δεν της επιβάλλει να λάβει υπόψη την κατάσταση της προσφεύγουσας και να προβλέψει μεταβατικό καθεστώς για τα εμπορεύματα που βρίσκονται ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα. Επιπλέον, η προσφεύγουσα μπορούσε να διασφαλίσει την προστασία των συμφερόντων της ζητώντας την έκδοση δεσμευτικής δασμολογικής πληροφορίας που θα της επέτρεπε να επικαλεστεί, κατά το άρθρο 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), την προηγούμενη δασμολογική κατάταξη για ορισμένο χρονικό διάστημα και υπό ορισμένες συνθήκες, ακόμη και αν η δασμολογική πληροφορία παύσει να ισχύει, άπαξ ο επιχειρηματίας που τη ζήτησε έχει συνάψει, βάσει του εν λόγω κανονισμού, οριστικές συμβάσεις προμήθειας. Στην υπό κρίση περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε την έκδοση καμίας δεσμευτικής δασμολογικής πληροφορίας ως προς τα εμπορεύματα που βρίσκονται ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα.

15 Η προσφεύγουσα ανταπαντά ότι, σε επίπεδο αρχών, μια πράξη αφορά ατομικά ένα πρόσωπο όταν αυτό μπορεί να προσδιοριστεί, τουλάχιστον σύμφωνα με τη λογική, ως πραγματικός αποδέκτης της πριν από την έκδοσή της. Το γεγονός ότι μια τέτοια πράξη έχει γενική ισχύ δεν αποκλείει να αφορά ατομικώς ορισμένους ιδιώτες (απόφαση του Δικαστηρίου της 18 Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψεις 19 και 20). Εφόσον είναι δυνατό να προσδιοριστεί η κατηγορία προσώπων που διακρίνεται έναντι όλων των άλλων και στην οποία εκ των υστέρων δεν θα μπορέσει να εισέλθει κανένα υποκείμενο δικαίου μετά την έκδοση της εν λόγω πράξεως, η πράξη αυτή αφορά ατομικά όλους τους αποδέκτες που υπάγονται στην κατηγορία που καθορίστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο.

16 Δασμολογικώς, όταν μια κοινοτική πράξη που τροποποιεί το δασμολογικό καθεστώς για ορισμένα προϊόντα αφορά επίσης προϊόντα που βρίσκονται ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα πριν από την ημερομηνία εκδόσεως της πράξεως, αλλά για τα οποία οι τελωνειακές διατυπώσεις έχουν ολοκληρωθεί πριν από τη θέση της πράξεως σε

ισχύ, η κατηγορία των επιχειρηματιών τους οποίους ενδιαφέρουν τα προϊόντα αυτά αποτελεί κλειστό κύκλο και κανένας νέος επιχειρηματίας δεν μπορεί να εμπέσει στην κατηγορία αυτή μετά την έκδοση της πράξεως. Κατά συνέπεια, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά άμεσα καθέναν από τους επιχειρηματίες αυτούς.

17 Συναφώς, τα αποτελέσματα που προκάλεσε ο προσβαλλόμενος κανονισμός όσον αφορά τους επιχειρηματίες αυτούς δεν μπορούσαν να προβλεφθούν κατά τον χρόνο μεταφοράς των εν λόγω προϊόντων από τη χώρα προελεύσεως προς την Κοινότητα. Αντιθέτως, όλοι οι άλλοι επιχειρηματίες που πραγματοποίησαν εκ των υστέρων εισαγωγές προϊόντων της ίδιας κατηγορίας μπορούσαν να προσδιορίσουν εκ προοιμίου αν τα προϊόντα έπρεπε να καταταγούν στη διάκριση 2001 90 50 ή στη διάκριση 2003 10 της ΣΟ. Επομένως, ήταν σε θέση να εκτιμήσουν με ακρίβεια το πραγματικό ποσό της τελωνειακής οφειλής και να διαπιστώσουν αν μπορούσαν να πραγματοποιήσουν την εισαγωγή στο πλαίσιο του συστήματος ποσοστώσεων (βλ. κατωτέρω, σκέψη 22).

18 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα αποτελέσματα του προσβαλλομένου κανονισμού είναι ισοδύναμα με εκείνα μιας πράξεως με αναδρομική ισχύ. Και στις δύο περιπτώσεις, οι πραγματικές συνθήκες που καθορίζουν τη δυνατότητα εφαρμογής της πράξεως έχουν ήδη επέλθει κατά την έκδοση της πράξεως, δεδομένου ότι η κατάσταση δεν μπορεί πλέον να μεταβληθεί μετά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού. Είναι προφανές ότι μια τέτοια πράξη με αναδρομική ισχύ αφορά ατομικά όλους τους αποδέκτες της.

19 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η θέση της Επιτροπής, ότι δεν είχε καμία υποχρέωση να λάβει υπόψη την κατάσταση των εισαγωγέων τα προϊόντα των οποίων βρίσκονται ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, είναι αλυσιτελής από την άποψη του παραδεκτού. Αφορά μόνον την ουσία της διαφοράς.

20 Επιπλέον, η εν λόγω θέση της Επιτροπής είναι εσφαλμένη. Ακριβώς λόγω της ειδικής της καταστάσεως, η προσφεύγουσα περιέρχεται σε μια ειδική νομική κατάσταση, την οποία έπρεπε να λάβει υπόψη η Επιτροπή. Πράγματι, η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι η Επιτροπή θα περιελάμβανε στον

προσβαλλόμενο κανονισμό διατάξεις που θα απέκλειαν την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού στις εισαγωγές που είχαν ήδη ξεκινήσει πριν την έκδοσή του. Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη αυτή τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη οδηγεί σε ένα μόνο συμπέρασμα: η Επιτροπή ήθελε ο κανονισμός να ισχύσει και έναντι των επιχειρηματιών τα προϊόντα των οποίων βρίσκονταν ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα πριν την έκδοσή του. Η διαπίστωση αυτή δεν έχει, ωστόσο, καμία αρνητική συνέπεια για το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα επικαλείται τη γενική αρχή που θέτει ρητώς το άρθρο 12 του τελωνειακού κώδικα, κατά την οποία ούτε οι τελωνειακές αρχές, αλλά ούτε και η Επιτροπή μπορούν να τροποποιήσουν διάταξη σχετική με την κατάταξη των προϊόντων χωρίς να χορηγήσουν στους ενδιαφερομένους προθεσμία τουλάχιστον έξι μηνών προκειμένου να προσαρμοστούν σε περίπτωση που είχαν συνάψει, βάσει της διατάξεως αυτής, σύμβαση με αντικείμενο την αγορά ή την πώληση των εν λόγω προϊόντων. Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για μια εκδήλωση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

22 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, τέλος, ότι την συμβατικώς δεσμευτική εκτέλεση πράξεων με την οποία κατέστησε αδύνατη ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Διευκρινίζει ότι οι ποσότητες που συμφωνήθηκαν με τις συμβάσεις της αφορούν περισσότερους από 4 000 τόνους. Η εισαγωγή μανιταριών που κατατάσσονται στη διάκριση 2003 10 της ΣΟ υπόκειται σε καθεστώς ποσοστώσεων, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΚ) 2125/95 της Επιτροπής, της 6ης Σεπτεμβρίου 1995, για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχείρισης των δασμολογικών ποσοστώσεων που εφαρμόζονται στις κονσέρβες μανιταριών του είδους Agaricus (ΕΕ L 212, σ. 16), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 2493/98 της Επιτροπής, της 18ης Νοεμβρίου 1998 (ΕΕ L 309, σ. 38). Τα κείμενα αυτά επιτρέπουν την ετήσια εισαγωγή 22 750 τόνων προϊόντων καταγωγής Κίνας. Κατά το σύστημα κατανομής που προβλέπουν οι κανονισμοί αυτοί, το 85 % της ποσότητας αυτής επιφυλάσσεται στους εισαγωγείς που έχουν ήδη πραγματοποιήσει, κατά τη διάρκεια των προηγουμένων ετών, εισαγωγές των ίδιων προϊόντων επί των οποίων ισχύουν οι ποσοστώσεις. Η προσφεύγουσα δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των παραδοσιακών εισαγωγέων, δεδομένου ότι τα προϊόντα που εισήγαγε είχαν ήδη καταταγεί, πριν από την έναρξη της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού, στη διάκριση 2001 90 50 της ΣΟ και επομένως δεν υπόκεινται σε ποσόστωση. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα μπορεί να μετάσχει μόνο στην κατανομή του υπολοίπου 15 %, δηλαδή 3 412 τόνων, μεταξύ του συνόλου των νέων εισαγωγέων της Κοινότητας. Επομένως, η διανεμητέα ποσότητα είναι πολύ κατώτερη εκείνης την οποία η προσφεύγουσα δεσμεύεται συμβατικώς να εισαγάγει στη διάρκεια του τρέχοντος έτους.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

23 Προκειμένου να καθοριστεί αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, επιβάλλεται, εκ προοιμίου, η διαπίστωση ότι ο κανονισμός αυτός αποσκοπεί να διασαφηνίσει τη δασμολογική κατάταξη ενός ορισμένου είδους προϊόντος, διευκρινίζοντας τα όρια μεταξύ των δύο διακρίσεων της ΣΟ, οι οποίες μπορούσαν να ληφθούν υπόψη για την κατάταξη προϊόντων αυτού του είδους πριν από την έναρξη της ισχύος του. Όπως ορθώς τονίζει η προσφεύγουσα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει ως αποτέλεσμα την κατάταξη στη διάκριση 2003 10 της ΣΟ προϊόντων που προηγουμένως μπορούσαν να καταταγούν στη διάκριση 2001 90 50.

24 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός εμφανίζεται ως μέτρο γενικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Αφορά μια αντικειμενικώς προσδιοριζόμενη κατάσταση και συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων θεωρουμένων κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο όπως είναι, μεταξύ άλλων, οι εισαγωγείς των προϊόντων που περιγράφει, με σκοπό την ενιαία εφαρμογή του κοινού δασμολογίου (βλ., υπό αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1985, 40/84, Casteels κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 667, σκέψη 11, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Απριλίου 1999, Τ-120/98, Alce κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-1395, σκέψη 18).

25 Επικαλούμενη τη νομολογία, η οποία δέχεται ότι ακόμα και μια πράξη γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους επιχειρηματίες, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στην ουσία, ότι ανήκει σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματικών τους οποίους θίγει ειδικά ο προσβαλλόμενος κανονισμός, δηλαδή στον κύκλο των εισαγωγέων που είχαν συνάψει, πριν από την έκδοση του κανονισμού αυτού, συμβάσεις αγοράς των οποίων η εκτέλεση αναγόταν στο διάστημα της εφαρμογής του, ενώ διευκρινίζεται ότι τα προϊόντα που αποτελούσαν το αντικείμενο των συμβάσεων αυτών και καλύπτονταν από τον εν λόγω κανονισμό βρίσκονταν ήδη καθ' οδόν προς την Κοινότητα κατά την ημερομηνία εκδόσεώς του. Κατά την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός και το σύστημα ποσοστώσεων των κανονισμών 2125/95 και 2493/98 είχαν καταστήσει αδύνατη την εκτέλεση των εν λόγω συμβάσεων, η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση των εισαγωγέων αυτών.

26 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία που επικαλείται σχετικώς η προσφεύγουσα δεν αρκούν για να την εξατομικεύσουν υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ.

27 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία σχετική με την κατάσταση προσφεύγοντος που ανήκει σε στενό κύκλο επιχειρηματιών που έχουν συνάψει συμβάσεις η εκτέλεση των οποίων φαίνεται ότι εμποδίζεται από την προσβαλλομένη κανονιστική πράξη, η προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της πράξεως αυτής δεν μπορεί να κριθεί παραδεκτή παρά μόνον αν το όργανο που εξέδωσε την προσβαλλομένη πράξη είχε την υποχρέωση, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λάβει υπόψη τις συνέπειες της εν λόγω πράξεως επί της καταστάσεως των επιχειρηματιών αυτών [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψεις 33 και 34, και του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 67· βλ. επίσης, υπό αυτή την έννοια, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-300/00 P(R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8797, σκέψη 46].

28 Η νομολογία αυτή καλύπτει επίσης την κατάσταση επιχειρηματιών στους οποίους, αντιμετωπίζοντες καθεστώς που εισάγει ποσοστώσεις ορισμένων εισαγωγών, απαγορεύθηκε δυνάμει αυτού του καθεστώτος, η χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής (διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-100/94, Μιχαηλίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3115, σκέψη 64, που παραπέμπει στην απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477).

29 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται καμία ειδική διάταξη υποχρεώνουσα την Επιτροπή να λάβει υπόψη, στον προσβαλλόμενο κανονισμό, την κατάσταση επιχειρηματιών όπως η προσφεύγουσα υπό το πρίσμα της εφαρμογής του Κοινού Δασμολογίου και του συστήματος ποσοστώσεων που θεσπίζουν οι κανονισμοί 2125/95 και 2493/98. Απλώς επικαλείται, στο πλαίσιο αυτό, τη γενική αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της οποίας εκδήλωση αποτελεί το άρθρο 12 του τελωνειακού κώδικα.

30 Επιβάλλεται να τονιστεί, εν πάση περιπτώσει, ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη γενική αυτή αρχή για το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής. Συγκεκριμένα, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα δεν έκανε χρήση, στην υπό κρίση περίπτωση, των δυνατοτήτων που παρέχει το άρθρο 12 του τελωνειακού κώδικα, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1, σημείο 3, του κανονισμού 82/97 (ΕΚ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 17, σ. 1), προκειμένου να επιτύχει, με δεσμευτική δασμολογική πληροφορία, την παροχή τουλάχιστον ορισμένης προστασίας των ατομικών της συμφερόντων. Αφετέρου, μεταθέτοντας την έναρξη της ισχύος του προσβαλλομένου κανονισμού στην εικοστή πρώτη μέρα από τη δημοσίευσή του, η Επιτροπή τήρησε τις διατάξεις του άρθρου 254, παράγραφος 2, ΕΚ και ταυτοχρόνως έλαβε υπόψη τη νομολογία κατά την οποία η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν μπορεί να επεκταθεί τόσο ώστε να παρακωλύσει, κατά τρόπο γενικό, την εφαρμογή μιας νέας ρυθμίσεως επί των μελλοντικών συνεπειών καταστάσεων που έχουν δημιουργηθεί υπό την προγενέστερη ρύθμιση (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, C-60/98, Butterfly Music, Συλλογή 1999, σ. I-3939, σκέψη 25, και η προπαρατεθείσα νομολογία).

31 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ο κύκλος των εισαγωγέων στον οποίο ανήκει είναι κλειστός υπό την έννοια ότι κανένας νέος επιχειρηματίας δεν μπορεί να εμπέσει στη κατηγορία των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών μετά την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, οπότε οι τελευταίοι μπορούσαν εύκολα να προσδιοριστούν από την Επιτροπή, επιβάλλεται να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως συνεπάγεται ότι το μέτρο αυτό πρέπει να θεωρείται ότι αφορά ατομικά αυτά τα υποκείμενα δικαίου, εφόσον είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή του μέτρου αυτού γίνεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης από την επίδικη πράξη νομικής ή πραγματικής καταστάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 64, και η προπαρατεθείσα νομολογία).

32 Όπως ήδη τονίστηκε, ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπει ότι η περιεκτικότητα σε αλάτι των μανιταριών που υπάγονται στη διάκριση 2001 90 50 της ΣΟ δεν πρέπει να υπερβαίνει ορισμένο όριο. Εφαρμόζεται, επομένως, σε ορισμένη κατάσταση κατά τρόπο αντικειμενικό και δεν αφορά την προσφεύγουσα παρά μόνον υπό την αντικειμενική της ιδιότητα ως εισαγωγέα των κατ' αυτόν τον τρόπο εμπλεκομένων προϊόντων.

33 Για τον ίδιο λόγο, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει σοβαρή οικονομική επίπτωση στη δραστηριότητα της προσφεύγουσας, καθόσον παρακωλύει την εκτέλεση των μακροχρόνιων συμβάσεων αγοράς που έχει συνάψει. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι η κανονιστική πράξη μπορεί να έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή δεν μπορεί να τα εξατομικεύσει σε σχέση με όλους τους άλλους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες, εφόσον η πράξη αυτή εφαρμόζεται δυνάμει μιας αντικειμενικώς προσδιοριζομένης καταστάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 66, και η προπαρατεθείσα νομολογία).

34 Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, επιβάλλεται να προστεθεί ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συνήψε ετήσιες συμβάσεις προμήθειας αφορά μια επιλογή που πραγματοποίησε με γνώμονα τα ίδια εμπορικά συμφέροντα. Μια τέτοια συμβατική θέση, αναγκαίο στοιχείο της ομαλής δραστηριότητας κάθε επιχειρήσεως που πραγματοποιεί εισαγωγές, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ειδικό δικαίωμα υπό την έννοια της προπαρατεθείσας αποφάσεως Codorniu κατά Συμβουλίου (βλ. υπό αυτή την έννοια προπαρατεθείσα διάταξη Μιχαηλίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 66 και 67). Επομένως, δεν μπορεί να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα σε σχέση με τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

35 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν πληροί μία από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

36 Ωστόσο, εφόσον δεν μπορεί να ζητήσει την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού, η προσφεύγουσα διατηρεί τη δυνατότητα να προβάλει το παράνομο αυτού ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, τα οποία αποφαίνονται τηρώντας το άρθρο 234 ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Νοεμβρίου 1998, C-70/97 P, Kruidvat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-7183, σκέψεις 48 και 49).

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 30 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij